

LUCIA OLRINKOVÁ
PLAKAŤ
SOM SI
ZAKÁZALA

MARENČIN PT



Plakať som si zakázala

Lucia Olrinková

Plakat' som si zakázala

MARENČIN PT

Copyright © Lucia Oľrinková, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Marta Blehová, 2019
774. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0452-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0453-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0454-1 (ePub)

Rosie

„Tak, slečna, povedzte nám teraz niečo o sebe,“ vyzve ma chlap dobre po päťdesiatke, majiteľ firmy, v ktorej som práve na pracovnom pohovore. Vedľa neho sedí vysoký chlapík s prešedivenými vlasmi, zástupca agentúry, ktorá túto pracovnú ponuku sprostredkúva.

„Mám dvadsaťpäť rokov, som slobodná a bezdetná. Šesť rokov som žila v zahraničí, najprv v Nemecku, potom v Anglicku a nakoniec v Taliansku. Nemčinu, angličtinu a taliančinu ovládam slovom aj písmom. Mám prirodzený obchodný inštinkt. Som komunikatívna a flexibilná,“ chrlím zo seba tak sebavedome, ako to len viem.

„Prečo si myslíte, že sa na túto prácu hodíte?“ hodí do plácu ten prešedivený a letmo sa mi pozrie do výstrihu. *O áno, zlato, sú pravé, sú také pravé ako tie tvoje hodinky TagHeuer, čo máš na ruke!*

„Ako som už povedala, čo sa týka jazykových zdatností, nemám žiadnu bariéru. A obchodného ducha mám v krvi. Viem, čo chcem – a za tým si idem,“ zadívam sa na oboch svojimi zelenými očami.

„Nemáte vysokú školu,“ podotkne opäť dlháň šedivý. *Tú nepotrebujem, užijím sa aj bez nej!*

„Nie, mojou prioritou bolo naučiť sa reči a tie sa najlepšie a najrýchlejšie naučíte vonku. Nepotrebujem nato titul.“

„Ste veľmi sebavedomá,“ uzná majiteľ firmy.

„Áno, myslím, že v biznise človek musí byť sebavedomý a stáť si za svojím.“

Uznanlivo kývne hlavou a zdvihne jedno obočie. *Jedna nula pre mňa!*

„A čo vaše hobby?“ opäť majiteľ.

„Mám rada módu, nákupy a zábavu,“ provokačne zdvihnem obočie tentoraz ja.

Obidvaja sa letmo pousmejú.

„Máte veľmi zaujímavé meno. Rosie, to je na Slovensku netradičné.“

„Áno,“ prikývnem a zazubím sa. *Len sa nepýtaj, ako som k nemu prišla. Na túto tému som obzvlášť háklivá.*

„V poriadku, myslím, že máme všetko, čo sme chceli vedieť. O výsledku vás budeme v krátkom čase informovať.“

Všetci traja sa postavíme. „Ďakujem za váš čas, páni. Dovidenia!“ rázne obidvom stisnem ruku a hodím na nich hollywoodsky úsmev. Zvrtnem sa na podpätku a rafinovane vlniac bokmi odkráčam preč.

Nasadnem do svojho Mercedesu a odídem. *No tak, páni, neváhajte. Viem, že ma tam chcete a žiadnu lepšiu nenájdete.*

Prídem do svojho bytu. Bývam tu asi tri mesiace. Delím sa oň so svojou najlepšou kamarátkou Erikou. Je to nový moderný trojizbák v pokojnej štvrti, kde sa v blízkom okolí nachádza všetko, čo mladé baby potrebujú k životu, a to talianska reštaurácia, posilňovňa, kozmetický salón a nechťový dizajn.

„Čau, zlato, tak ako to išlo?“ kričí na mňa Erika z kuchyne.

„No, vcelku to šlo. Myslím, že ich trochu zaskočila suma, ktorú som si povedala. Ale nemakala som tvrdo šesť rokov vonku, aby som tu teraz robila za nejakú almužnu. Ak si niekto myslí, že budem robiť za pár stoviek, tak je na omyle.“

„Mojito?“ zakričí z kuchyne.

„Virgin, prosím! Možno ešte pôjdem autom.“

S Erikou sme kamarátky už od základnej školy. Učenie a škola boli pre nás za trest. S priemernými známками sme prešli gymplom a nevedeli sa dočkať, až zmaturujeme. Nechceli sme ísť na výšku. Chceli sme okúsiť svet za hranicami a ukázať

všetkým, ktorí tvrdili, že z nás bez školy nič nebude, že to ide aj bez nej. A tak sme sa po šiestich ťažko oddretých rokoch v zahraničí vrátili späť. Ja na krásnom červenom Mercedese, Erika na čiernej kabrio audine. Milujeme módu a značkové handry. A dovoliť si to môžeme len preto, že sme tvrdo pracovali. Nikto nám nič nedaroval a nedal zadarmo, všetko sme si pochtivo vydreli. Začiatky v Nemecku boli také hrozné, že keď si na ne spomeniem, na tele mi naskakuje husia koža. Boli dni, keď sme nemali ani na jedlo. Tisli sme sa v maličkých garsónke a spávali spolu na rozkladacom gauči. Bývali sme v ošarpanej štvrti na okraji mesta, kde žilo aj plno Afgancov, Turkov a Rumunov. Mali sme devätnásť a obe sme boli neskúsené, ustráchané a dokonca sme nevedeli ani poriadne reč. Začínali sme v podstate úplne od nuly vo veľkej závodnej kuchyni ako pomocné sily. Umývali sme riady, čistili zeleninu a museli sme aj umývať hajzle. Nenávidela som to. Ruky sme mali od saponátov vyžraté až po lakte. Šéfoval nám hnusný Albánec, ktorý nám veľmi rád dával najavo, že sme špiny z Ostbloku. *Lebo Albánsko je najzápadnejší štát Európy*, mala som vždy na mysli, keď som ho videla. Po troch mesiacoch som stretla chlapa, na ktorého by som najradšej zabudla. Ale pomohol nám a našiel nám prácu v jednom Gasthoffe. Nemecky sme už celkom komunikovali, a tak nás zamestnali ako čašníčky. Pomohol nám presťahovať sa. Našli sme si pekný jednoizbák v pokojnej a omnoho bezpečnejšej štvrti. Nechcem myslieť na Nemecko, bolo to jedno z najťažších období v mojom živote. Ten chlap mi tak neskutočne ublížil, že som mala pocit, že ma pitvú zaživa. Áno, to je tá úžasná láska, po ktorej tak všetky túžia, no ja sa jej vyhýbam, ako sa len dá. Chlapi mi slúžia iba na sex. Žiadnych citov sa odo mňa nedočkajú. Ja si teraz proste užívam život. Mám rada zábavu, nákupy a nezáväzný sex!

Aby som si to všetko mohla aj naďalej dovoliť, musím si nájsť dobre platenú prácu. Najlepšie tú, o ktorú som sa uchádzala pred chvíľou. „Samostatný manažér pre zahraničný obchod“, áno, to je

presne to, čo chcem. Byť samostatná. Nebudem predsa nikomu robiť asistentku a variť kávu. Káv som sa za tých šesť rokov na-varila až-až.

„Páči sa, jedno virgin mojitzko!“ vyruší ma z myšlienok Erika a podá mi drink.

„Grazie,“ vďačne sa na ňu usmejem.

„Zlato, mám pre teba veľké prekvapenie!“ zvolá nadšene.

„Vážne? Tak sem s ním!“

„Neuveríš, mám lístky na Bratislavské módné dni!“

„Aááá,“ zvolám nadšene a Erika sa ku mne pridá. „To sa ti ako podarilo?! Tá akcia je už budúci víkend!“

„No pamätáš, ako som ti spomínala toho chlapa, čo som pretiahla minulý víkend? Tak od neho ich mám!“ zaraduje sa víťazne.

„Ty jedna zlatokopecká mrška!“ pohrozím jej. „Pretiahla si ty jeho, alebo on teba?“ zisťujem a popritom si nadšene prezerám tie pozvánky.

„No asi tak nejako vzájomne,“ zazubí sa. „Ale ukázalo sa, že je veľmi solventný a vplyvný. A keď mi ich už daroval, tak to nezober!“

Skvelé, veľmi som túžila zúčastniť sa na nejakej módnjej prehliadke. Vždy sa mi práca slovenských návrhárov páčila, ale zo zahraničia som sa kvôli robote nemala šancu na také niečo dostať. A teraz – hľa! Erika je zlatá baba, mám ju veľmi rada, je ako moje dvojča. Je ako sestra, ktorú som nemala. Vďaka nej som tam, kde som. Stála pri mne v tých najťažších chvíľach a vždy mi bola oporou. Som jej za to veľmi vďačná. Na to, aký mala neľahký život, je to veľká bojovníčka a len tak sa niečoho nezľakne. Keď bola ešte malé bábo, mama sa jej vzdala, odišla so svojím milencom niekam do Ameriky a Eriku vychovávala babka. Otca nepozná. Myslím, že ho nepozná ani jej matka. Viem, ako vždy trpela, keď ju babka nútila chodiť do kostola. Zakazovala jej nosiť minisukne a tričká nad pupok. Odchod zo Slovenska bol do istej miery pre ňu vyslobodením. Priestor pre nový začiatok.

O pár dní neskôr sedím na balkóne, vychutnávam si cigu a chytám teplé slnečné lúče, keď mi zazvoní mobil.

„Prosím?“

„Zdravím, slečna, tu Fischer z firmy Fischer Company.“

Dopekla, to je tá firma, kde som bola na pohovore!

„S radosťou vám oznamujem, že ste to miesto získali.“

Aleluja! No pozerime sa! Ja som to tušila!

„Skutočne? To je skvelá správa!“ zahrám formálne zaradovanie.

„Mohli by ste sa zastaviť do konca mesiaca podpísať papier? Prvého júna vás budeme očakávať.“

Jasné, šéfinko, bude mi potešením!

„Samozrejme, pán Fischer. To nebude problém, teším sa.“

Zbožňujem, keď mi veci vychádzajú tak, ako chcem. To chce oslavu! Idem do kuchyne a urobím si poriadneho bavoráka. Buchnú dvere, Erika prišla domov.

„Čau, cica, dáš si bavoráka?“

„Áno, prosím, sprav mi a poriadneho! Dnes som mala hrozný deň!“

„Čo sa stalo? Niečo v práci?“ Podám jej drink so slamkou a ona jedným cucnutím stiahne takmer pol pohára.

„Ach, áno, v práci. Máme mať audit a všetci sú teraz z toho hotoví. Šéf chodí nasratý a všetkých stresuje. Hrozné.“

Erika pracuje ako osobná asistentka generálneho riaditeľa a HR manažér vo firme, ktorá robí a predáva niečo ako manipulačnú techniku a regálové systémy. Dcérska firma nejakej nemeckej firmy. Skvelá pozícia za nechutné prachy. Toto Erike vyšlo, strašne ten job chcela. Ale veď kto by jej odolal? Blondavá hriva zhustená nadrobenými prameňmi vlasov, modré očiská, malý noštek, masívne pery vyplnené žiarivým úsmevom. No a postava? Útla, štíhla, s peknými trojkami a chutným zadkom do dvoch dlaní.

„A navyše som totálne nevyspatá,“ ukáže medzi svoje nohy. „Musím si dať pauzu so sexom. Ten chlap by vládol trtkat celú

noc. Niežeby ma to nebavilo, ale skôr mám takéto nočné radšej cez víkend, a nie, keď sa ráno musí vstávať do práce.“

„A koľko má ten tvoj nabiják rokov?“

„Čo ja viem, asi tak do štyridsať?“ mykne plecami.

„Posledné tri týždne si skoro v kuse s ním, spíš s ním, a nevieš koľko má rokov?“

„Nezaujímam ma jeho vek, stačí mi to, že je výkonný v posteli a že má prachy a je na úrovni,“ žmurkne na mňa.

„No ale aj ja sa ti musím s niečím pochváliť! Dostala som to pracovné miesto!“ víťazoslávne sa zazubím.

„Zlato, to je skvelé!“ zavýska Erika a nadšene ma objíma. „Blahoželám! Strašne ti to prajem, láska! To je úžasné!“

„Áno, je, veľmi sa teším!“

„Opäť máme príležitosť ísť na poriadnu žúrku!“ zaraduje sa.

„Tomu ver, moja, poriadne to oslávime!“

Prejde pár dní a s Erikou si vychutnávame módnu udalosť roka. Vždy som túžila zúčastniť sa na tejto show a vďaka Erike sa mi to podarilo. Nastajlovali sme sa do najlepších handier. Ja som zvolila bielo-červené minišaty od Gucciho, ktoré som si kúpila v Miláne. Bol to jeden z tých úžasných víkendov, ešte kým sme boli v Taliansku, keď nás Roberto, syn majiteľa hotela, v ktorom sme pracovali, zobral na tri dni do Milána. S Erikou sme sa vtedy teda riadne vybláznili, čo sa týka nakupovania. Erika s Robertom vtedy chodila, teda ak sa to tak dá nazvať. Spávali spolu, to je asi omnoho presnejšie pomenovanie. Vďaka Robertovi sme sa dostali aj na jednu módnu prehliadku v Ríme. Bola to prehliadka mladých talentov, začínajúcich návrhárov – a teda, že nám vyrazili dych. Tam som si kúpila aj tmavomodrú kabelku so strapcami, ktorú som zvolila na dnešok.

Módna show v hlavnom meste predčila moje očakávania a podľa toho, ako sa tvári Erika, tak aj jej. Vidieť prácu Pištejovej, Vrzalu, Jurčenka a iných bol hotový zážitok. Po prehliadke stojíme pri stoloch s občerstvením, keď Erike zazvoní mobil.

„No pozrime sa, už volá. Prepáč, zlato, idem to vybaviť,“ zagúľala očami a poberie sa preč od ruchu.

Kým tam stojím a prezerám si outfity žien naokolo mňa, pristaví sa pri mne chalan asi v mojom veku. Brunet s prehadzovacou ofinou a s tvárou starostlivo prekrytou mejkapom.

„Prepáč, ale nemôžem odtrhnúť oči od tvojej kabelky,“ povie hlasom, ktorým mi dá na vedomie, že sa mu páčia chlapské zadky.

„Ďakujem. Kúpila som ju v Taliansku na jednej prehliadke tvorby mladých návrhárov,“ milo sa usmejem.

„Oh, to je úžasné! Páni, na takú prehliadku sa dostať! Prepáč, ani som sa nepredstavil, ja som Dante,“ podá mi ruku a mľandravo mi ju stisne.

Jeho zženštený prejav sa mi páči.

„Ja som Rosie, teší ma,“ nenútene sa usmejem.

„To je veľmi pekné a zaujímavé meno, presne tak ako tvoj styling,“ obzrie si ma od hlavy po päty.

„Ďakujem. Zaujímaš sa o módu?“ spýtam sa v snahe rozviť náš dialóg.

„Samozrejme, ja som vlastne začínajúci návrhár, teda ak sa to tak dá nazvať.“

„Vážne? To je skvelé!“

„Áno, ale ako vravím, len začínam a preraziť v našej brandži je v skutku ťažké. Ale táto akcia je skvelá na zozbieranie nových kontaktov.“

„A čomu sa konkrétne venuješ? Kabelkám, doplnkom?“ so záujmom vyzvedám.

„Nie, mám takú malú krajčírsku dielňu a venujem sa šatám. Veď ak budeš niekedy niečo potrebovať, daj vedieť,“ zazubí sa dokonalým chrupom a podá mi vizitku.

„Úžasné, budem to mať na pamäti!“

Po chvíľke sa k nám pridá aj Erika, no dlho sa pri nás nezdrží, keďže po ňu prišiel ten jej fešák. A tak sa v dobrej nálade poberiem domov sama. Mala by som si nájsť niekoho na trávenie

dlhých chvíľ. Naposledy som takého „kamaráta“ mala v Taliansku. Zlatý Giuseppe, presne vedel, ako to mám rada, a nič viac neočakával. Okrem toho, že bol obstojný v posteli, sa s ním dalo aj skvele pokecať. Bože, je to už skoro päť mesiacov, čo som nemala chlapa. Musím s tým niečo urobiť, lebo sa to začne na mne negatívne prejavovať.

Nastal deň môjho nástupu do novej práce. Obliekla som si sivú puzdrovú sukňu, k nej fialovú blúzku s nápadným výstrihom a k tomu lodičky s odhalenou špicou. Tie pohľady zamestnancov, ktorí ma stretali na chodbe, keď som šla za svojím novým šéfom do kancelárie, mi len potvrdili, že vyzerám naozaj dobre. *O áno, chlapci, ja som vaša nová sexi kolegyňa.* Šéf ma vrúcne privíta a odprevadí ma do mojej kancelárie. *Skvelé! Kancel iba pre mňa!* Spokojne sa usmejem. Potom ma zoberie na exkurziu po firme. V tejto firme, ako som zistila, pracujú hlavne muži. Postaršie ženy som zatiaľ videla iba na účtovnom oddelení. Chlapom väčšinou zo mňa padala sánka, keď ma uvideli. Áno, presne takto to má byť, takto presne pôsobím na mužov. Trochu zarazená zostanem, keď zistím, že tu pracujú zrejme len nefajčiari, keďže miesto na fajčenie, len jedno, je až úplne vzadu za výrobnou halou. Buď sa budem tváriť, že som nefajčiar, alebo tam sem-tam na tajnáša zájdem a doplním obvyklú dávku nikotínu. Šéf mi celý čas nadšene rozpráva, čo sa kde vyrába, čo sa ako robí, aké majú technológie a podobne, až z toho mám pekný guláš a po pár minútach som v jeho slovách totálne stratená. Budem obchodovať s nerezovými nádobami. Dúfam, že mi dajú ešte nejaké hlbšie školenie, lebo o týchto veciach nemám ani šajnu. Po vyše dvoch hodinách chodenia po firme a zoznamovania sa prídem konečne do kancelárie a s povzdychom si sadnem.

Krátko nato sa ozve zaklopanie, dovnútra vstúpi útla blondínka s anjelskou tváričkou a nežným hláskom na mňa prehovorí.

„Dobrý deň, ja som Nikola, som recepcná a zároveň sekretár-

ka pre všetkých vedúcich, takže ak budete niečo potrebovať, tak mi dajte, prosím, vedieť. Neprosíte si nejakú vodu alebo kávu?“

„Teší ma, ja som Rosie, ďakujem, vodu by som si dala. A kávu... vedeli by ste mi urobiť latte?“

„Samozrejme!“

„Skvelé, tak vás jedno poprosím,“ zazubím sa na ňu. Kávu určite potrebujem a rada by som si dala k nej aj cigu, ale dnes si ju musím odpustiť, keďže chcem aspoň trochu zapadnúť medzi ostatných nefajčiarov.

Po chvíli sa vráti Nikol s kávou a vodou, a hneď po nej sa do kanclu dovalí aj nejaký chlap tak okolo štyridsať, v okuliaroch a umastených vlasoch. Predstaví sa ako Karol – firemný admin a na stôl mi položí laptop.

„Takže, slečna, toto je váš firemný laptop. Už vám funguje aj e-mailová adresa a myslím, že tam máte všetko, čo potrebujete – vrátane nášho firemného softvéru, v ktorom sa ešte musíte zaškoliť. Navrhol som pánovi Fischerovi, že školenie by mohlo prebehnúť počas nasledujúcich dvoch dní, a on súhlasil,“ povie monotónne a vyčerpávajúco.

„V poriadku, nemám prečo namietat,“ zdvorilo sa usmejem.

Nasledujúce dva dni trčím v zasadačke a školím sa, ako pracovať vo firemnom systéme. Ako potvrdzovať objednávky, ako naceňovať produkty, ako urobiť faktúru a dodací list a desiatky ďalších vecí, ktoré by sa mi mohli pri mojej práci hodiť. Druhý deň je už kritický, mám z admina hlavu ako melón, doslova sa teším na fajront a som rada, že je piatok a že zajtra ideme s celou partiou na párty osláviť moje prijatie do práce. Keď som už na odchode, zastaví ma na chodbe šéf.

„Oh, Rosie, dobre, že vás vidím! Poďte, predstavím vás synovi!“

Čože? Synovi? On má syna? Ten tu tiež pracuje?

Vojdeme na oddelenie vývoja, kde sedia štyria chlapi. Traja na mňa civejú, akoby pozerali na spasenie, nič nové, ale ten štvrtý, najmladší, sa k nám ani len neotočil. Podídeme k nemu.

„Filip, chcem ti predstaviť našu novú manažérku pre zahraničný obchod,“ osloví ho jeho otec. Mladý Fischer nechotne vstane, asi na pikosekundu sa mi pozrie do tváre, potom sa rýchlo pozrie na otca, nútene mi potrasie rukou a zamrmle:

„Fischer.“

„Rosie,“ automaticky sa usmejem, no on sa na mňa ani len nepozrie a tvári sa úplne nezúčastnene. Jeho čokoládové oči behajú po zemi a do čela mu padajú strapaté bledohnedé vlasy.

Tento prístup ma zarazí. *Takto na mňa chlapi predsa nereagujú!*

„Filip je náš technológ, pracuje tu takmer päť rokov, takže po technickej stránke toho vie dosť. O našich produktoch vás zaučí on.“ Len čo to dopovie, Filip na svojho otca prekvapene pozrie a potom na neho škaredo zazrie.

„Filip, zaučíš Rosie. Od pondelka,“ povie šéf direktívne.

Filip sa zamračí, ruky si strčí do vreciek na džínsoch a mykne plecami.

Celú cestu domov a dokonca aj potom, ako fajčím doma na balkóne, mi nedá nemyslieť na mladého Fischera a jeho otrasné správanie. Namrzený, urazený a zdutý šéfinkov synáček. Len som do tej kancelárie vstúpila, a už mu niečo vadilo. To ako mi nechotne podal ruku a ako sa na mňa ani len nepozrel! Na mňa sa muži predsa radi pozerajú! Bude to zrejme typický namyslený synáček z bohatej rodiny, ktorému nie je nič dobré. Potrebujem sa odreagovať, a keďže momentálne nemám nijakého „kamaráta“, ktorý by mi tieto myšlienky vytriasol z hlavy, zjdem do posilky. Potrebujem sa fyzicky zničiť.

Filip

Dopekla, ten foter sa načisto zbláznil! Prijat' k nám do firmy takúto pipenku? Reči možno vie, veď keď bola celé roky vonku, aby nie, ale nemá nijakú vysokú školu! Má vôbec šajnu, ako sa robí obchod?

U fotra zase zaúradoval testosterón a prijal sem pipku, ktorá len dobre vyzerá. Až to zistí mama, bude našťvaná. Ona tento typ žien nemusí a ja takisto. Je to typická zlatokopka, ktorá sa rada oblieka do drahých handier, nosí štekly a vyváža sa na Mercedese. Určite má alebo hľadá niekoho, kto bude môcť jej vysoký štandard platiť. A ja teraz vďaka fotrovi budem túto sliepku niekoľko dní zaúčať. Fakt skvelé! Akoby som nemal dosť svojej roboty. Mal by som zavolať Kristíne, tak veľmi mi chýba! A to je preč len tri týždne, čo si tu bez nej počnem až do septembra?

„Videli ste tú novú kosť?“ preruší tok mojich myšlienok Igor.

„Tentoraz to tatkoví vyšlo Filip! Urobiť nám radosť a prijať sem takú jebačku!“ zahľási Martin.

„Utrite si sliny, chlapi, tá bude moja!“ zastrája sa Miňo.

Miňo je miestny Casanova a doteraz každá pipenka, čo sem prišla hoci len na brigádu, skončila v jeho posteli. Je to ten typický modrooký frajer, z ktorého sú baby paf. Všetky tie husi mu padli do pasce. Vyspal sa s nimi a nechal ich tak. A ony hlupane si mysleli, že to bude pokračovať ďalej. A táto nová bude zrejme ďalšia v poradí.

Rosie

Konečne prišla sobota večer. Ide sa na párty do jedného klubu v hlavnom meste! Zbožňujem párty!

Obliekla som si ružové minišaty s čipkou, vyžehlila hrivu a svojej tvári som dopriala výrazný mejkap.

Erika vyzerá tiež neodolateľne. Biele krátke šaty s modrými pásikmi, výrazné modré očiská a lesklé pery. Dnes večer to prosťe roztočíme! Podám Erike mojito a schuti si odpijeme. Zrazu zazvoní zvonček. Do bytu sa dovalí zvyšok našej partie. Aďa, Erikina kolegyňa, zlatá baba s ohnivými vlasmi a skvelá párty-žena, ktorá nikdy nepokazí zábavu a je za každú srandu. Tono, alias Antony, urastený brunet, bláznivý chalan a náš bývalý spolužiak z gympla. Dobrák, ale trochu viac posadnutý sexom. Málokto rá mu stíha. No a našu slávnú šesticu uzatvárajú Adam a Lukáš. Sú to Erikini bratranci z tretieho kolena či čo, ale sú to skvelí šoumeni, milujú zábavu, ženy a rýchle autá. Chalani automaticky podídu k chladničke a spravia si gin tonic. Správajú sa tu už ako doma. Pamätám si, keď som sa sem nastahovala a robila kolaudačnú párty, to tu bola pekná divočina. Susedia sa na nás sťažovali a zavolali na nás policajtov kvôli rušeniu nočného klúdu. Odvtedy sa radšej chodíme blázniť niekam von.

„Ženy, dnes vyzeráte neodolateľne,“ podíde k nám Adam, mňa a Eriku chytí okolo pása a každej dá pusku na líce.

„Dúfam, že dnes večer sa mi pošťastí, minule to bola strašná slabota,“ zahľási Antony na margo toho, že si na poslednej žúrke nevrazil.

„Okej, ľudia, dopite svoje drinky, taxík je už tu!“ zahľási Aďa

a ukáže nám displej svojho mobilu, ktorý zobrazuje, že volá taxikár.

Šupneme to všetci do seba a poberieme sa preč. Len čo príde-me do klubu, usadíme sa k rezervovanému stolu a objednáme si chľast.

„Priatelia, rád by som pripomenul, kvôli čomu sme sem prišli,“ prednesie s vážnosťou Lukáš a držiac svoj pohárik sa postaví.

„Dnes sme prišli osláviť Rosieno získanie skvelého pracovného fleku! Rosie, nech sa ti darí!“ zdvihne svoj pohárik Kapitána Morgana a ostatní sa pridajú.

„Na zdravie, Rosie!“ zvolajú hromadne a pripijú si so mnou. Každý ma obdaruje bozkom na líce.

„Ďakujem, decká! Ste zlatí!“

„Fajn, formality máme za sebou, takže ja si idem po svojom!“ darebácky sa uškrnie Antony a všetci vieme, že tým myslí lov na nejakú peknú pipku.

Adam s Lukášom idú zobrať ďalšiu rundu. Začnem sa obzerať po podniku a hľadať svoj potenciálny stroj na odstránenie prebytočného sexuálneho napätia. Zatiaľ nič moc, ale ešte je skoro, ľudia sem ešte len dochádzajú. Zábava pri našom stole začína pomaly, ale isto gradovať.

„Tak čo, Rosie, našla si už nejakého sexuálneho otroka?“ podrypne Adam.

„Ach nie, ani nehovor, už mi z toho začína hrabať. Ale myslím, že dnes by mohla byť tá noc, keď mi padne nejaký chlap za obeť,“ afektovane si prehrabnem vlasy a poobzerám sa po podniku. Zrazu mi padne do oka barman. Všimla som si ho tu aj minule, ale vtedy to tu bolo natrieskané ľuďmi a takmer nebolo možné sa k baru, kde obsluhuje tento sexi svalovec, dostať.

„Prepáč, zlatko, ale myslím, že som niekoho zazrela. Idem tam.“

„Veľa šťastia, fešanda!“ zažela mi a odpije si z drinku.

Sadnem si neďaleko miesta, kde obsluhuje môj objekt. Trochu sa nakloním a prezriem si ho od hlavy po päty. Bledé džínsy